

„Dobře,“ odpověděla maminka.

Naskládala do košíku, který stál vedle dřezu, obložené chlebičky. K nim přidala tlapku karamel z jedné krabice a dvě jablka ze druhé, čtyři malé párky odvěčerejška a láhev šťávy, co byla pořád připravená a stávala na římse krbu.

„Výborně,“ řekl muminek. „Tak zatím ahoj! Vrátime se, až se vrátíme.“

„Ahoj, ahoj,“ odpověděla maminka. Muminek a Čenich prošli zahradou, potom pokračovali v cestě lukami a dál do svahu, až dorazili k temnému lesu, v jehož hloubi nikdy nebyli. Tam postavili košík na zem a podívali se zpátky do údolí.

Muminí dům byl jako malý puntík a řeka vypadala jako úzký zelený proužek. Houpačku seshora vůbec vidět nebylo.

„Tak daleko od maminky jsi asi ještě nikdy nebyl,“ poznamenal Čenich.

„Byl jsem tu jenom já, a nikdo jiný. A teď se podíváš na mou novou cestu, co jsem sám našel.“

Pak se začal chovat docela neobvyk-